

ere heldige, viser der sig en kendelig Af-tagen af Sælernes Antal ved Grønland, hvorimod der i de Aar, hvor Robbefangsten er uheldig paa Grund af Vejr- og Isforhold, viser sig en stor Mængde af disse Sæler ved de grønlandske Kyster. Her er der altsaa Forhold til Stede, over hvilke man ikke er Herre, men at man kunde blive Herre over Forholdene med Hensyn til de førnævnte Hjemmeføddinger, vilde jeg dog anse for opnaaeligt. At Grønlænderne skulde gøre det selv, tror jeg ikke. Grønlænderne ere et lidenskabeligt Jægerfolk, som næsten ikke kunne se et Dyr uden at slaa det ihjel. Det viser sig navnlig paa Fuglefangstens Omraade. Hvad Sælerne angaar, er det maaske ret nødvendigt, at de fange og dræbe saa mange som muligt, thi de kunne alle benyttes, men paa Fuglefangstens Omraade er det en Kendsgerning, at de ofte slaa en Mængde Fugle ihjel, som de ikke kunne benytte. Det ligger i deres Natur, og saaledes ville de blive ved at gøre. Derfor mener jeg, at paa dette Omraade vilde der kunne udrettes noget godt, dersom man kunde paavirke dem udefra. Ved en systematisk Fangst af disse Sæler vilde Landet sikkert paa dette Omraade blive mere velhavende, end det nu er.

Jeg skal derefter omtale Ændringsforslag Nr. 2, som omhandler Valgret og Valgbarhed. Det er Hensigten at udstrække dette ud over Sælfangernes Kreds. For Tiden er det i Grønland saaledes, at Sælfangerne se ned paa Udøverne af andre Erhverv. Den populære Betegnelse for dem, som ikke ere Sælfangere, er „Pjalte“, hvilket ret godt viser Grønlændernes Syn paa denne Sag. Nu er det vor Opgave ved dette Lovforslag og alle de Foranstaltninger, der blive truffet, at se at finde andre Erhverv, som Grønlænderne kunde drive med Fordel, men dertil hører ogsaa, at man holder Arbejdet i andre Erhverv i Ære. Derfor mener jeg, man bør udstrække Valgretten og Valgbarheden ud over Sælfangernes Kreds, og dertil sigter Ændringsforslag Nr. 2. Om Valgrets- og Valgbarhedsalderen her er den rette eller ikke, er et andet Spørgsmaal. Jeg skulde ikke have noget imod at sætte den ned, hvis det viser sig, at man kan gaa lavere i Grønland. Det er altsaa ikke Indskrænkning af Valgretten og Valgbarheden, der tilsigtes med dette Forslag, men en Udvidelse til andre end de egentlige Sælfangere.

Endnu skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 11. Af hvad jeg her har sagt, vil det fremgaa, at vi have den Grundbetragt-

ning af Danmarks Forhold til Grønland, at Staten skal optræde som en Slags Kommissionær for Grønlænderne, at den ganske vist skal købe de Produkter, de kunne undvære, men ikke paa den Maade, at den gør Grønlænderne til Genstand for Udbytning. De skulle have den fulde Værdi af, hvad der indkommer, naar de nødvendige Omkostninger ere fradragne. Dette mene vi bør udtrykkes ogsaa i selve Loven. Derfor have vi stillet Ændringsforslag Nr. 11. Medens der nu staar i Lovforslaget, at Handelen paa Kolonierne i Grønland drives som Monopolhandel for Statens Regning, gaar Ændringsforslaget ud paa, at det skal hedde, at Handelen drives for det grønlandske Samfunds Regning. Der ved er det klargjort, at Staten som saadan ikke vil tilegne sig det Udbytte, som i Virkeligheden tilkommer Grønlænderne, men vil give dem, hvad der tilkommer dem, og kun drive Handelen som en Slags Kommissionær for Grønlænderne.

Der tilføjes yderligere: „Det er Handlens Opgave at skaffe den grønlandske Befolkning det bedst mulige Udbytte af dens Produkter og at forskafe Befolkningen dens Fornødenheder paa gunstige Vilkaar, samt at hjælpe Befolkningen til Udnyttelse af Landets Erhvervskilder.“ Jeg mener, at det bør slaas fast i Loven, at det er det, vi tilsigte. Som den ærede Ordfører har pointeret, gaar Flertallets Betænkning i denne Retning, og jeg vil heller ikke nægte, at der ogsaa i selve Lovforslaget er Ting, som pege i Retning af den Vej, vi her tillade os at foreslaa. Men der er paa den anden Side meget, som taler for, at man ikke kan have Tillid til Virkningen af Betænkningen, thi hvis Udtalelser i en saadan kunde gøre det, havde Forholdene sikkert været forandrede for længe siden. Mindretallet i det grønlandske Udvalg er indflydelsesrige Mænd eller har ganske sikkert i alt Fald en Del Indflydelse, og jeg aner ikke, til hvilken Side den højtærede Minister vil gaa i disse Forhold, om han vil slutte sig til Flertallets eller til Mindretallets Betragtninger. Bliver det Mindretallets Betragtningssmaade, som bliver den gældende, er der ikke lyse Udsigter for Grønlænderne med Hensyn til de økonomiske Forhold og heller ikke med Hensyn til de kulturelle, som direkte flyde af de økonomiske. Staar det derimod i selve Loven, at saaledes skal det være, er man paa den sikre Side og ved, at Udviklingen vil komme til at gaa i den Retning, at Grønlænderne blive et Folk, hvis Varer ganske